Het gebroken Nieuws

Het gebroken Nieuws

Boek 2: de meiden van Marble

A.B. Kramer

Schrijver: A.B. Kramer
Coverontwerp: A.B. Kramer
ISBN: 9789465314037
© A.B. Kramer
2025

Inhoudsopgave

Proloog	Richard
Hoofdstuk 1	Richard
Hoofdstuk 2	Lisa
Hoofdstuk 3	Richard
Hoofdstuk 4	Lisa
Hoofdstuk 5	Richard
Hoofdstuk 6	Lisa
Hoofdstuk 7	Richard
Hoofdstuk 8	Lisa
Hoofdstuk 9	Lisa
Hoofdstuk 10	Richard
Hoofdstuk 11	Lisa
Hoofdstuk 12	Richard
Hoofdstuk 13	Lisa
Hoofdstuk 14	Richard
Hoofdstuk 15	Lisa
Hoofdstuk 16	Richard
Hoofdstuk 17	Richard
Hoofdstuk 18	Lisa
Hoofdstuk 19	Richard
Hoofdstuk 20	Lisa
Hoofdstuk 21	Lisa
Hoofdstuk 22	Richard
Hoofdstuk 21	Lisa
Hoofdstuk 22	Richard
Hoofdstuk 23	Lisa
Hoofdstuk 24	Richard
Hoofdstuk 25	Lisa
Hoofdstuk 26	Richard
Hoofdstuk 27	Lisa
Hoofdstuk 28	Lisa
Hoofdstuk 29	Richard
Hoofdstuk 30	Richard
Hoofdstuk 31	Richard

Hoofdstuk 32 Lisa
Hoofdstuk 33 Richard
Hoofdstuk 34 Samen
Hoofdstuk 35 Samen
Hoofdstuk 36 Richard
Hoofdstuk 37 Samen
Hoofdstuk 38 Lisa
Hoofdstuk 39 Lisa
Hoofdstuk 40 Richard
Hoofdstuk 41 Lisa
Hoofdstuk 42 Richard
Hoofdstuk 43 Lisa
Hoofdstuk 44 Richard
Hoofdstuk 45 Lisa
Hoofdstuk 46 Lisa
Hoofdstuk 47 Lisa
Hoofdstuk 48 Richard
Hoofdstuk 49 Richard
Hoofdstuk 50 Lisa
Epiloog Lisa
Extra Epiloog Richard

Hardcover Special
Extra Bonushoofdstukken Lisa en Richard.

Een bericht van Lisa en Richard
Muzikale lijst

Nawoord
Teaser Boek 3

Proloog – Richard

De skyline van Shanghai gleed weg achter het getinte glas van de auto terwijl we de brug overstaken. Ik keek niet om.
Ik doe dat nooit, bij geen enkele stad die ik verlaat. Niet omdat ik ongevoelig ben voor herinneringen, maar omdat terugkijken twijfel impliceert. En twijfel is iets wat ik me niet kan veroorloven—niet als Harris, niet als CEO, niet als man die zijn leven steen voor steen, berekend, heeft opgebouwd.
Toch voelde het deze keer anders. Er zat iets vast in mijn borst. Geen spijt. Wrok.

Niet richting de stad. Richting mijn broer.

Frank had nooit de leiding over de Aziatische divisie mogen krijgen. Hij wilde die positie niet, had hem niet verdiend, en begreep niets van de verantwoordelijkheid die erbij hoorde.

Maar onze vader—meester in strategische wreedheid—had hem de sleutels tot het overzeese imperium overhandigd alsof het een cadeautje was. Een manier om Frank zich belangrijk te laten voelen zonder hem echte macht te geven.
Het resultaat was voorspelbaar.

Partnerschappen op de rand van instorten. Budgetten die elk realistisch kader te buiten gingen. De pers die fluisterde over slecht gemanagede uitbreidingen en ethisch twijfelachtige contracten. Zes maanden lang had ik brand na brand geblust, en elke keer leidde het spoor terug naar dezelfde bron: Franks achteloosheid. Zijn trots. Of beide.
De druppel was een diner in Pudong. Onze belangrijkste investeerder stelde een simpele vraag over de verwachte Q4-cijfers. Frank antwoordde door Steve Jobs te citeren—buiten context, op luid volume, en halfdronken.

Ik was zo snel vertrokken dat mijn jas achterbleef. Mijn vader had mijn laatste twee telefoontjes genegeerd. Geen verrassing. Stilte is zijn favoriete vorm van communicatie. Frank daarentegen had het lef om verbaasd te doen toen ik zei dat ik er klaar mee was.
"Je kunt nu niet vertrekken," zei hij, ijsberend alsof hij een hond was die zijn riem kwijt was. "Jij bent het enige dat deze vestiging nog bij elkaar houdt."
"Precies," antwoordde ik. "En ik laat het liever afbranden dan dat ik het nog langer voor jou overeind houd."
Mijn ontslagbrief liet ik op zijn bureau achter, mijn vluchtgegevens bij zijn secretaresse.

Nu, terwijl de auto het vliegveld naderde, gleed de skyline weg in de mist. Regen trok strepen over het glas. De chauffeur wierp me via de achteruitkijkspiegel een korte blik toe, maar hield wijselijk zijn mond. Mijn telefoon trilde. Ik negeerde het. Waarschijnlijk een wanhopige poging van PR of een raadslid dat net deed alsof hij verbaasd was over de situatie. Het maakte me niet meer uit.

Ik ging terug naar New York.

Niet alleen om de schade te herstellen. Om de naam opnieuw op te bouwen. Om te bewijzen dat ik niet alleen kon behouden, maar ook kon creëren.
De lucht boven JFK was grijs en zwaar toen ik uitstapte. Isabella stond me al op te wachten bij de gate, efficiënt zoals altijd, een map strak onder haar arm geklemd.
"Welkom terug, meneer Harris," zei ze. Haar glimlach was beleefd, maar haar ogen bleven net een fractie te lang hangen. "Ik heb de laatste rapporten verzameld. U wilt dit zien."

In de auto bladerde ik erdoorheen. Mijn kaken spanden zich bij elke pagina. Contracten zonder handtekening. Budgetten die drie keer te hoog waren ingeschat. Verslagen vol rode cijfers. Alsof iemand expres gaten in de fundering had geslagen en verwachtte dat ik het gebouw overeind zou houden.

Toen we het hoofdkantoor binnenliepen, werd het beeld bevestigd. De lobby—ooit strak en onberispelijk—lag bezaaid met onafgewerkte promotiestands. In de vergaderruimte lagen stapels contracten op de grond, alsof iemand het opgegeven had om nog orde te scheppen.

Een paar managers keken op van hun schermen toen ik voorbijliep. Ogen vol nervositeit. Niemand durfde iets te zeggen.

"Dit is wat ik bedoelde," fluisterde Isabella, terwijl ze net iets dichter naast me liep dan nodig. "Het hele team wacht op richting. Niemand weet wat ze moeten doen."

Ik stond in de deuropening van de boardroom, keek naar de chaos, en voelde iets verschuiven.

Niet twijfel. Vastberadenheid.
Dit was geen thuiskomst. Dit was een slagveld.
En ik was hier om het terug te winnen.

Mijn kantoor rook nog naar de dure sigaren van de raad en naar het angstzweet van mensen die hun werk niet onder controle hadden. Isabella zette de map op mijn bureau, boog iets te ver voorover en liet haar vingers een fractie te lang over het hout glijden.

"U ziet er vermoeid uit," zei ze zacht. "Misschien moet ik een diner reserveren. Iets discreets. U kunt alles aan mij overlaten."
Ik schoof de map open, deed alsof ik haar blik niet voelde branden. "Wat ik nodig heb, zijn cijfers. Geen diners."

Ze glimlachte, haar hoofd iets schuin. "Natuurlijk. Maar u weet dat ik er altijd ben. Ook buiten kantooruren." Haar stem klonk honingzoet, met net genoeg nadruk op *altijd*.

Ik had dit vaker gehoord. Te veel assistentes in dit wereldje verwarren loyaliteit met… iets anders. En Isabella was beter dan de meesten: efficiënt, scherp, altijd voorbereid. Maar ik liet haar te ver gaan, soms. Omdat het makkelijker was. Omdat ik geen zin had in het gesprek dat de grens moest trekken.

"Roep de raadslieden bij elkaar," zei ik kort. "En laat de afdelingen weten dat schoonmaak hier bovenaan mijn lijst staat."

"Zoals u wilt." Ze knikte langzaam, alsof we een geheim deelden dat er nooit geweest was. Haar glimlach bleef hangen toen ze de deur achter zich sloot.

Ik liet me achterover zakken in de stoel, mijn handen over de chaos op het bureau—Franks nalatenschap. Isabella was het minste van mijn zorgen. Voor nu.

Maar diep vanbinnen wist ik dat dit nog niet klaar was.

Hoofdstuk 1 – Richard

Het kantoor van mijn vader voelde altijd als een museumzaal. Donker mahoniehout, loodzware gordijnen, schilderijen van voorouders die me aankeken alsof ze wilden controleren of ik hun strenge tradities eer aandeed. Alles rook naar oude sigaren en naar macht die je inademde als stof.

Hij zat achter zijn bureau, rug recht, handen gevouwen. Alsof hij een rechter was en ik de beklaagde.
"Je hebt Shanghai in recordtijd gestabiliseerd," begon hij. Zijn stem was kalm, maar elke letter droop van berekening.
"Gestabiliseerd?" Ik leunde achterover, mijn kaak gespannen. "Ik heb zes maanden lang branden geblust die Frank heeft aangestoken. En dat zonder enig signaal van jou."

Een lichte flikkering in zijn ogen. "Je broer mist discipline, ja. Maar hij heeft loyaliteit." Ik snoof. "Loyaliteit? Hij citeerde Steve Jobs, dronken, tegen een investeerder die de toekomst van de divisie financierde. Dat noem jij loyaliteit?"
Hij tikte met zijn vinger op het bureau. Eén keer. Hard genoeg om de stilte te doorboren. "Je vergeet je plaats, Richard."

Dat woord. Plaats.

Altijd weer.

Alsof ik, op zevenendertig, nog steeds dat nakomertje was. Het ongeplande kind dat alleen geboren was om de fouten van de oudere generatie te herstellen. Mijn zus, twintig jaar ouder, was veilig getrouwd en allang buiten bereik.
Frank, zeventien jaar ouder, had de kans verprutst. En dus bleef ik over. Hun laatste schaakzet.
"Je zus heeft haar rol vervuld. Frank is… beperkt." Hij liet de woorden zorgvuldig vallen. "Jij bent de enige die dit imperium kan dragen."

“Of beter gezegd: de enige die je nog over hebt,” beet ik terug.
Zijn mond trok in een dunne lijn, maar hij hield zijn kalmte vast. “Je hebt talent, Richard. Discipline. Ik heb je niet voor niets teruggehaald. Jij kunt de naam Harris redden. Maar dat betekent dat je moet kiezen voor stabiliteit.”

Ik voelde het al aankomen. Hetzelfde refrein, keer op keer.
“Karoline,” zei ik vlak.
Hij knikte, alsof het de enige juiste oplossing was. “Haar familiebezit invloed in Europa. Ze heeft de juiste achtergrond, de juiste connecties. Met haar aan je zijde wordt de naam Harris onaantastbaar. Een verstandig huwelijk, een erfgenaam, en de toekomst van Harris & Zonen is veiliggesteld.”
Ik lachte schamper, zonder een spoor van humor. “Een verstandshuwelijk. Een contract in een trouwjurk.”
Zijn blik werd harder. “Liefde is vluchtig. Strategie blijft. Jij denkt in gevoelens. Ik denk in generaties.”

Ik boog me naar voren, mijn stem laag maar scherp. “Dan heb je nog steeds niets begrepen. Een vrouw is geen fusie. Geen schaakstuk om jouw macht veilig te stellen. En ik trouw niet met iemand omdat zij ‘de juiste achternaam’ draagt.”
Zijn ogen priemden in de mijne, berekenend, ijskoud. “Je kunt je rebellie volhouden, maar vroeg of laat zul je zien dat ik gelijk heb. Je zult spijt krijgen.”
Ik stond op, de stoel krakend over het tapijt. “Nee. Als ik ooit spijt krijg, dan zal het de mijne zijn. Niet die van jou.”
Ik draaide me naar de deur, maar bleef even staan. “En onthoud dit, vader: de vrouw die ik ooit kies, zal geen trofee zijn. Geen symbool voor jouw erfenis. Ze zal alles zijn wat jij veracht—echt, vrij, onafhankelijk. En precies daarom zal ze de moeite waard zijn.”

Ik liet de deur dichtvallen. Het geluid weerklonk als een vonnis dat eindelijk was uitgesproken.
Voor het eerst voelde ik het helder: dit was de breuklijn.
Mijn toekomst zou niet langer door hem getekend worden.

Hoofdstuk 2 – Lisa

Het was een lange dag geweest. Uren voorbereiden voor de jaarlijkse bijeenkomst met Ryan: lijsten nalopen, telefoontjes plegen, schema's aanpassen. Tegen de tijd dat ik naar zijn kantoor liep, deden mijn voeten pijn en voelde mijn hoofd alsof er nog precies één taak in paste—en dan zou het vol zijn.
Ik klopte twee keer.

"Kom binnen," klonk zijn stem.
Ik stapte naar binnen, glimlachte beleefd en legde de map op zijn bureau.
"De gastenlijst is rond," zei ik. "En de banketzaal van het Nationaal Historisch Museum is bevestigd voor volgende maand."

Hij bladerde vluchtig door de papieren, keek op en glimlachte kort. Een zeldzaam compliment:
"Dank je, Lisa. Je bent vandaag echt een redder geweest."
Het deed me meer dan ik liet merken. Ik draaide me al om, maar hij hield me tegen.
"Oh—en Lisa?"
"Ja?"

Hij hield een vel omhoog. "Wil je deze namen doorsturen naar HR voor een contractaanbod? Het stageprogramma loopt af, en dit zijn de kandidaten die we willen houden."
Ik nam het papier aan. Eén snelle blik, en ik merkte meteen op wie er ontbrak. Ruby.
Twijfel. Vragen of zwijgen?
Ruby was in korte tijd een van mijn beste vriendinnen geworden. En iedereen wist dat ze de beste van het team was.
"En Ruby?" vroeg ik voorzichtig.
Ryan keek op, zijn mondhoeken nauwelijks merkbaar omhoog. "Je weet het?"
Ik knikte.

“Dan weet je ook dat ze veel te goed is om alleen bij het designteam te blijven,” zei hij.
“Welke functie?”
“Leiding over het team,” antwoordde hij zonder aarzeling. Opluchting. Ik glimlachte. “Ze gaat het fantastisch doen.”
“Daar twijfel ik niet aan. Zorg dat het contract goed is. Ze verdient het.”

Ik maakte een notitie, maar zweeg verder. Ik wist iets wat de rest van het bedrijf nog niet wist: dat Ryan en Ruby een relatie hadden. Het maakte me niets uit. Ze waren discreet, volwassen. Hun werk leed er totaal niet onder—integendeel. Sinds Ruby in zijn leven was, was Ryan meer gefocust, toegankelijker. Je zou zelfs kunnen zeggen dat hij beter was dan hij ooit was geweest.

Ik sloot mijn map. “En je broer?”
“Vertrekt naar L.A.,” zei hij vlak.
“Misschien beter zo.”
Hij knikte.

Tegen de tijd dat ik bij HR klaar was, wees de klok half zeven aan. Ik drukte op de intercom.
“Ik ga er vandoor voor vandaag. Nog iets nodig?”
“Nee. Fijne avond, Lisa.”
Buiten wachtte een stortbui. Geen romantische filmregen, maar kille, dikke druppels die direct door mijn jas sloegen. Natuurlijk had ik mijn paraplu vergeten. Ik rende naar mijn auto, kletsnat tot mijn enkels, en bleef even zitten. Adem in, adem uit. De dag van me af laten glijden.
Het lukte niet.

Thuis hing er een jas over de bank. Tracey’s jas.
“Tracey?” riep ik. “Ethan?”
Geen antwoord.
Lege keuken. Lege woonkamer.

Een rilling trok langs mijn rug.

Toen hoorde ik het. Een kreun. Uit mijn slaapkamer.
Die stem.

Mijn maag trok samen. Mijn voeten bewogen vanzelf, stil, langzaam. Ik hoefde de deur niet te openen om te weten wat er gaande was. Maar ik deed het toch. Net genoeg om het te zien. Tracey. Ethan. In mijn bed.

Geen geschreeuw. Geen tranen. Alleen mijn telefoon in mijn hand, trillend terwijl ik een foto maakte. Daarna een kort filmpje. Niet omdat ik het wilde, maar omdat ik wist dat ik bewijs nodig zou hebben.

Tas pakken. Essentiële spullen. Weg.

Ik liep naar het dichtstbijzijnde metrostation en nam de metro en ik opende onze groepschat.

Snel naar Marble. SOS.
Bijlagen: foto, video.

De regen bleef onophoudelijk vallen. Binnen voelde het warm, alsof de deur de storm achter me dichtdrukte. Mout, hop, gelach—een geur en geluid dat altijd werkte als anker.
Mia, India en Lori zaten al. Ruby en Irene kwamen even later binnen. Eén blik op mij, en ik hoefde niets te zeggen. Ik liet de beelden zien. Stilte.
“Jezus,” fluisterde Ruby.
“Ik kan niet geloven dat hij je dit aandoet,” zei India, zacht maar vol woede.
“Ík wel,” gromde Irene. “Dat stuk stront heeft je altijd slecht behandeld.”

Een shotglas schoof mijn kant op.

“Liquid courage,” zei Irene. “Voor wraak.”
“Je hoeft geen wraak,” zei Lori. “Wees gewoon de betere persoon.”
“Of,” grijnsde Irene, “zorg voor een nacht die hij nooit kan evenaren.”

Ik rolde met mijn ogen, maar luisterde.

“Echt waar,” zei Mia. “Je bent slim, prachtig. Je verdient beter.”
India knikte. “Herinner jezelf eraan dat je gewild bent door iemand die het meent.”
“Jullie zijn gek,” zei ik.
“Niks gek aan,” vond Irene. “Een paar goede orgasmes werken sneller dan therapie.”
“Hoe lang waren jullie samen?” vroeg Lori.
“Vijf jaar.”
Vier hapten tegelijk naar adem.
“En wanneer was de laatste keer dat hij je écht liet voelen dat je belangrijk was?” vroeg Irene.
We barstten in lachen uit. Ik haalde mijn schouders op. “Dus jullie willen dat ik wraakseks heb?”
Vier keer knikken.
“Nou,” klonk er een stem achter me, “ik bied me vrijwillig aan.”
Jace. Grijnzend, charmant. Lori’s glimlach net iets te strak.
“Dank je, Jace. Maar nee.”
“Het aanbod blijft staan,” zei hij, en liep weg.
“Morgen ben ik de betere persoon,” zei ik, mijn shot achteroverslaand. “Maar vanavond? Vanavond laat ik me niet vertrappen.”
“Atta girl,” zei Irene.
Ik keek rond. “Ik zeg niet dat ik met iemand mee naar huis ga… maar ik ga ook niet alleen.”
En toen kwam hij binnen.

Lang. Gesneden kaaklijn. Een dure jas die afdroop van de regen.
Een blik die de ruimte eigende zonder een woord te zeggen.
Stemmen leken even weg te vallen.
“Die daar,” fluisterde ik.
“Oeh,” zei Mia.
Ik stond op. Mijn hart bonkte alsof ik de trap van mijn leven opliep.
“Eens kijken of hij ja zegt.”
Aan de bar ging ik naast hem zitten.
“Jace, eentje van je bovenste plank,” zei ik. Ik schoof het glas naar hem.
“Voor jou.”
Hij glimlachte, geamuseerd. “Serieus?”
“Serieus.”
“Richard,” stelde hij zich voor.
“Lisa.”
“Wat brengt jou hier?”
“Een avond die ik liever vergeet.”
“Dat klinkt herkenbaar.”
Hij grinnikte. “Een wilde nacht?”
“Zoiets.”
“Ik hou van controle,” zei hij.
“Dat hebben we gemeen.”
Zijn blik bleef langer hangen. “Gevaarlijke combinatie.”
“Of perfect.”
Hij boog dichter naar me toe. “Ik neem normaal geen vreemde vrouwen mee naar huis.”
“Gelukkig ben ik geen vreemde vrouw. En jij bent geen doorsnee man.”
Zijn ogen vernauwden zich, een mengeling van nieuwsgierigheid en verlangen. “En wat ben ik dan volgens jou?”
“De perfecte afleiding.”
Een moment stilte. Dan een kleine knik.
“Oké. Geen spelletjes.”
“Geen spelletjes. Alleen vergeten.”
Ik pakte zijn hand. Buiten regende het nog steeds, maar het maakte me niets meer uit. Voor het eerst die dag voelde ik me vrij.